

thi vi vilde jo yde Tilskud til Arbejdslønnen. Nej, det har vi ikke erkendt. Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen burde læse Forslaget, ikke blot det, der forelæa i forrige Samling, men ogsaa det, som er forelagt nu, igen, det har Nr. 31. Deri vil det ærede Medlem kunne læse sig til, at der ikke er Tale om et fast Tilskud til Opretholdelsen af en høj Arbejdsløn, men der er Tale om for nogle Maaneder, for et halvt eller et helt Aar at yde Virksomheder et Kriseværn i Form af nogle Penge, som enten kunde ydes i Forhold til Antallet af beskæftigede Arbejdere eller paa anden Maade, som man nu maatte anse for praktisk. Disse Tilskud skulde anvendes paa den Maade, at de dannede Værn for den paagældende Industri mod Udlandets Konkurrence i en Overgangstid og saa længe, indtil vedkommende Industri fik lært at indrette sig paa ogsaa at klare sig uden dette Kriseværn, naar dette Halvaar eller Helaar var forløbet. Hvis der var Tale om Tilskud til Arbejdslønnen, var det jo ikke nok, at de fik Tilskud i 3 eller 6 Maaneder, saa maatte man fastsætte det som et blivende Tilskud, ellers var der jo ingen Mening deri. Altsaa, det ærede Medlem har glemt at læse Lovforslaget eller har misforstaaet det, hvis han har læst det.

Det Lovforslag, som det ærede Medlem saaledes behandler med den Overlegenhed, som man plejer at behandle Ting med, som man ikke kender til, vilde bringe Produktionen i Gang, hvis det gennemførtes; alene de offentlige Arbejder, der er tilsigtet iværksat ved dette Lovforslag, vilde give en stærkt forøget Købeevne, Om sætning og Produktion. Den nuværende Regering har i den Henseende vist sin Villie til at forøge Lammelsen: hvad man kan sætte i Staa, sætter man i Staa. Lille Bælts Broen er jo nu skudt ud i meget fjern Fremtid, takket være den højtærede Regerings Initiativ i Sagen, og der er jo ikke Tvivl om, at dette var vel betænkt. Vort Forslag er ganske rigtigt en Modsætning til Regeringens Plan, thi vort Forslag sætter ind paa det, der er og maa være Hovedopgaven i en Tid som den nuværende, den sætter ind paa Krisen og paa Arbejdsløsheden, saaledes som den forrige Regering den ene Gang efter den anden stillede Forslag om. Men naturligvis, den nuværende Regering kan lade Krisen passe sig selv, saaledes som man nu er begyndt paa det, og saa vil jo Sulten vel ogsaa øve sin Virkning i en eller anden Retning i kommende Tider.

Der er ingen Tvivl om, at det Forslag,

vi har fremsat, indeholder en Række Planer om Initiativ, som er af den allerstørste Samfundsværdi; det drejer sig ikke blot om de Millioner, der foreslaas som Kriseværn til nogle enkelte Industrier. Disse Planer om Optagelse af selve Beskæftigelsesproblemet som Samfundsopgave kommer den danske Stat selvfølgelig ikke udenom. Gud bevares, den nuværende Regering kan afvise det, saa længe den har Magt dertil, men Beskæftigelsesproblemet vil leve videre, og det bliver før eller senere nødvendigt for den danske Rigsdag og den danske Regering alvorligt at undersøge, ved hvilket Arbejde vi skal beskæftige den stadig voksende Befolkning, naar Porten ud til Verden er spærret i den Grad, som det nu er Tilfældet. Det bliver nødvendigt som Led heri at beskæftige sig med den Samfundsopgave, som det er at skabe en levedygtig og moderne indrettet Industri i vort Land, og det bliver nødvendigt, hvis Danmark skal klare sig og give Beskæftigelse for denne Industri, ikke blot — hvad der er selvfølgeligt og er en Hovedting — at have et Hjemmemarked, men ogsaa efterhaanden at organisere en betydelig Eksport til Udlandet. Alt dette interesserer imidlertid ikke den nuværende Regering, hverken offentlige Arbejder eller Industriens Modernisering. Alt dette, som er naturlige Samfundsopgaver, og som man rundt om i Verden for længst er blevet nødsaget til at beskæftige sig med, tror en Agrarregering i Danmark endnu, at man kan se bort fra og betegne som Fantasterier eller deslige.

I disse Spørgsmaal ligger selvfølgelig ogsaa gemt Spørgsmaalet om, hvem der skal betale en saadan Udvikling. Naturligvis har vi foreslaaet, at først og fremmest skal de, der har noget, betale. I det hele taget mener vi jo ikke, at den Fordeling af Udbyttet, som vi kender i det bestaaende Samfund, er ideal eller retfærdig, og vi lægger aldrig Skjul paa, at det virkelig er vor Opgave at faa de rige til at betale noget mere for derigennem at yde en Erstatning til dem, der faar for lidt for deres Arbejde.

Nu ser jeg konservative Blade i disse Dage beskæftige sig med Tanken om maaske at faa Told anvendt som Middel mod Krisen. Det kan neppe være de paagældende Blades Alvor. Alle ved jo, at det ikke var Venstre, men Industrien selv, som gik i Kassen, da man stod og ventede paa Jeppe. Det var Industrien, som gik i den Kasse, „Blæksprutten“ konstruerede sidste Jul. Told-sagen, som de konservative Aviser nu og da føler sig forpligtede til at vifte lidt med,